పరదేశీ కథలు

– లలిత చిట్టె

- 55 -

బాబా 'మలాల ' కథ

రంజాన్ మాసం ముస్లిములకు ఎంతో పవిత్రమైనది. అటు ఇస్లామిక్ దేశాలు, ఇటు గల్ఫ్ రాజ్యాలు రంజాన్ మాసాన్ని భక్తిశ్రద్దలతో ఉపవాసాలతో గడుపుతాయి. ఈ నెలరోజులు ముస్లిమ్‌లు అందరూ సూర్యోదయం నుండి సూర్యాస్తమయందాకా పచ్చి మంచినీళ్ళు కూడా ముట్టుకోకుండా ఉపవాసం చేస్తారు. ప్రార్ధనలతోనూ ఖురాను పఠనంతోనూ కాలాన్ని గడుపుతారు. అన్నార్తులు, ఆకలిగొన్నవారు, పేదవారు ప్రపంచంలో ఎంతోమంది ఆహారంలేక డబ్బులేక ఎంతగా బాధపడుతున్నారో? ఆ బాధను స్వయంగా అనుభవించి తెలుసుకోవడానికి ఈ రంజాన్ మాసం ఉపయోగపడుతుందని మనిషిలోని మానవత్వాన్ని పెంపొదిస్తుందని వీళ్ళు చెపుతూ ఉపవాసాన్ని కొనసాగిస్తారు.

చెడు అలవాట్లకు దూరంగా వుండి కోపతాపాలు విడిచి పరుషమైన మాటలు లేకుండా ప్రార్ధనలతో వీరు కాలాన్ని గడుపుతారు.

అంతేకాదు ఈ మాసమంతా దానధర్మాలు విరివిగా చేసి తమ దయాగుణాన్ని చాటుకుంటారు. పేదవారికి సహాయం చేయడం, ఆపదలో వున్నవారిని ఆదుకోవడం అల్లాకు ఇష్టమైన కార్యాలుగా ఎంచి తమ సంపాదనలో కొంతభాగాన్ని పేదవారికోసం దానంచేసి, సంతృప్తి పొందుతారు. ఇక్కడ మా కువైట్ దేశంలో అయితే రంజాన్ మాసం వచ్చిందంటేచాలు పరిసరాలు, ప్రదేశాలు అన్నీ ప్రశాంతతను నింపుకుంటాయి ప్రతివీధికీ ఒకటో రెండో మసీదులు వుండటం వలన నిర్ణీత సమయాల్లో ముల్లాగారు మైకులో వినిపించే ప్రార్ధనలతో ఖురాన్ ప్రవచనాలతో వీధులన్నీ భక్తి భావాన్ని నింపుకుంటాయి.

చిన్నాపెద్దా తేడా లేకుండా అందరికీ మతపరమైన పద్ధతులను, మంచి అలవాట్లను, సాంప్రదాయాలను నేర్పించే పండుగ రంజాన్. సూర్యాస్తమయంలో ఉపవాసాన్ని విరమించే సమయంలో ప్రతి ఇల్లూ కూడా రకరకాల పిండి వంటలతో ఘుమ ఘుమలాడిపోతుంది. అన్ని రకాల వంటలు తయారు చేయడానికి, సమయానికి యజమానులకు వడ్డించడానికి పనివారు ఈ మాసమంతా చాలా కష్టపడతారు. కానీ ముప్పైరోజుల తరువాత వచ్చే రంజాన్ పండుగ రోజున తమ సేఠాని ఇచ్చే బహుమతులు, దినారాలు చూసి నెలరోజులు తాము పడ్డ శ్రమనంతా వీళ్ళు క్షణంలో మరచిపోతారు.

పరదేశులు కదా తమ కుటుంబాల్ని విడిచి ఇంతదూరం వచ్చారు. పగలనక రేయనక మనకు చాకిరీ చేస్తున్నారు అనే జాలితో కువైటీవాళ్ళు తమ పనివారికి ఈ పండుగ సందర్భంగా ఘనంగా దినారాలు కానుకగా అందిస్తారు. కొందరైతే బంగారం, బట్టలను కూడా బహుమతిగా పనివారికి ఇస్తారు.

షేకుల కుటుంబాల్లో పనిచేసే పనివాళ్ళయితే సంవత్సరమంతా పొందే జీతాన్ని ఈ ఒక్క నెలలోనే కానుకల రూపంలో పొందుతారట. అందుకే పనివాళ్ళు పని కాస్త ఎక్కువయినా నాలుగు దినారాలు చేతిలో పడతాయని రంజాన్ పండుగ కోసం ఆశగా ఎదురు చూస్తారు.

కువైటి ఇళ్ళల్లోనే కాదు, బయట కంపెనీల్లో పనిచేసేవారికి కూడా వారి యజమానులు ఈ పండుగ సందర్భంగా జీతాన్ని బోనస్‌గా ఇస్తారు. నేను పనిచేసేది ఫైవ్ స్టార్ హోటల్ కాబట్టి హోటల్‌లో బసచేయడానికి వచ్చే గెస్ట్‌లు కొందరు టిప్స్ రూపంలో మాకు కానుకలు ఇస్తుంటారు. ఈ రంజాన్ నెలలో మాత్రం అరబ్బులు మరీ ఎక్కువగా టిప్స్ మాకు అందించి సంతోషిస్తారు. ఇదంతా బానేవుంది కానీ ఈ రంజాన్ సందర్భంగా బాబా యాకూబ్ మలాల గురించి చెప్పకపోతే నా పరదేశీ కథలు అసంపూర్తిగా మిగిలిపోతాయి.

బాబా మలాలకు దాదాపు డెబ్బై సంవత్సరాల వయసు వుంటుంది. సాయంత్రం అయిదుగంటలకల్లా వచ్చేసి మా హోటల్ లాబీలో అటు షాపింగ్ మాల్‌కి ఇటు రిసెప్షన్‌కి మధ్య వున్న సోఫాలో కూర్చుంటారు. ఆయన బి.యమ్ డబ్ల్యూ కారు మా హోటల్ బయట ఆగగానే మా స్టాఫ్ అందరూ అలర్ట్ అయిపోయి ఆయన్ను 'సలామాలేకుం బాబా' అంటూ వంగి సలాములు చేస్తూ సాదరంగా ఆహ్వానించి లోపలికి తీసుకుని వచ్చి సోఫాలో కూర్చోబెడతారు. ఒకడు పరిగెత్తికెళ్ళి కారు డోర్ తీస్తే, మరొకడు తలుపు తీస్తే ఇంకొకడు సోఫాలోని కుషన్ దిండ్లను సరిచేస్తాడు.

ఆయన వచ్చి అక్కడ కూర్చోగానే కొంతమంది ఆ దారినపోయే కువైటీలు కూడా వచ్చి కూర్చుని కాలక్షేపం కబుర్లు చెపుతుంటారు. ఆయన వారందరికీ కాఫీ, టీ, బిస్కట్లు తెప్పించి ఇస్తాడు. ఇక ఆ దారిన షాపింగ్ మాల్‌లోకి పోయేవాళ్ళు, లాబీలో వచ్చేవాళ్ళు కూడా చాలామంది 'సలామాలేకుం బాబా' అని ఆప్యాయంగా పలకరిస్తుంటారు. ప్రతిరోజూ సాయంకాలం ఆయన అదే స్థానంలో కూర్చోవడంతో అందరికీ ఆయన్ని అక్కడ చూడగానే పలకరిం చడం అలవాటయిపోయింది.

ఆయన చాలా డబ్బున్నవాడు కాబట్టి ఆ కారణం చేత ఆయనను పలకరించే వాళ్ళే ఎక్కువ అని చెప్పవచ్చు. ధనం ఉండటం ఏం గొప్పకాదు కానీ దాన్ని పేదవారికి దానం చేయడం చాలా గొప్పతనం. ఆయన దానధర్మాలు విరివిగా చేతికి ఎముకలేనంతగా చేస్తాడు కాబట్టే అందరూ పరుగున వెళ్ళి పలకరిస్తారు. వంగివంగి సలాములు చేస్తారు. ఆయన వచ్చేటప్పుడు అందరూ పరుగులు పెట్టడం, వినయంగా వంగి సలాములు చెయ్యడం చూస్తే నాకు నవ్వు వస్తుంటుంది. నోట్లకట్టను జేబులో పెట్టుకుని వస్తాడు. సలాం చెప్పిన వాళ్ళకందరికీ ఒక్కొక్క నోటు అందిస్తాడు ఆయన. ఆ దారిన పోయేవాళ్ళు దగ్గరికి వచ్చి కూర్చుని పలకరించి కష్టసుఖాలు చెప్పుకుంటే వారికి తగినమట్టుకు సహాయం చేసి పంపిస్తాడు. మూడేళ్ళ క్రితం మొదట ఆయన గురించి విన్నప్పుడు ఇంకా ఇలాంటి వాళ్ళు ఈ భూమ్మీద వున్నారా అని నేను ఆశ్చర్యపోయాను.

ఈ రంజాన్ పండుగకు కూడా ఆయన యధావిధిగా మా అందరి పేర్లతో ఒక లిస్ట్ తయారు చేయించాడు. పెద్ద నోట్ల కట్టను తెచ్చిపెట్టుకుని మా అందరినీ పేరు పేరునా పిలిచి తలా ముప్పై దినార్లు (దాదాపు ఆరువేల ఐదువందలు ఇండియా రూపాయలు) పంచి

పెట్టాడు. కనిపించి సలాం చెపితే అపుడపుడూ ఇచ్చే డబ్బు కాక రంజాన్ పండుగ సందర్భంగా అదనంగా లభించే పండుగ బహుమతి అన్నమాట. మరి ఇంత మందికి ఇంతింత డబ్బు పంచి పెట్టడానికి ఆయన ఎంత ధనవంతుడో కదా?

సరిగ్గా మూడేళ్ళ క్రితం 2016లో అనుకుంటా ఆయనను నేను గమనించాను. సోఫాలో మలాలాగారు కూర్చుని వుంటే ఆయన చుట్టూ మనుషులు చేరడం, మాట్లాడటం ఆయన ప్రాముఖ్యతను తెలియజేసాయి. ఆయన ముఖం చూడగానే నాకే కాదు అందరికీ గౌరవభావం కలుగుతుంది.

అందుకే నా ప్రమేయం లేకుండానే ప్రతిరోజూ సాయంత్రం నేను డిన్నర్‌కి వెళ్ళేటప్పుడు 'సలామా లేకుం' అని విష్ చేసి కెఫిటేరియాకు వెళ్ళిపోయేదాన్ని. ఆయన కూడా బదులుగా చేయి పైకెత్తి పలకరించేవాడు. అలా నెలరోజులు జరిగిపోయాయి. అంతవరకూ ఆయన ఎవరో నాకు తెలియదు. ఇంతలో రంజాన్ మాసం వచ్చింది. ఆరోజు నేను యథాప్రకారం ఆరుగంటలకి నా బ్రేక్ టైమ్‌లో లాబీలోనుండి కెఫిటేరియాకు వెళుతున్నాను.

'సలామా లేకుం' అని నేను చెప్పగానే 'ఇలా రా' అని చేత్తో పిలిచాడు బాబా మలాల. నేను ఆశ్చర్యపోయాను. నన్నెందుకు పిలుస్తున్నారో అనుకుంటూ దగ్గరకి వెళ్ళాను. 'ఒక కవరు నా చేతిలో పెట్టి రంజాన్ పండుగకి ఏదైనా గిఫ్ట్ కొనుక్కోమ్మా' అన్నాడు.

ఒక క్షణం నాకేమీ అర్థం కాలేదు. నాకెందుకు ఆ కవరు ఇస్తున్నారో అందులో ఏముందో అనే సందేహం కలిగింది. తీసుకోవడానికి కొంచెం వెనుకాడాను. 'నువు నా కూతురులాంటిదానివమ్మా పండుగ కానుక తండ్రిలాగ ఇస్తున్నాను సందేహించకుండా తీసుకో' అన్నారు. అలాగే అంటూ తీసుకుని వెళ్ళిపోయాను.

ఆ కవరు పైన "బెంతి" అని అరబిక్‌లో రాసి వుంది. బెంతి అంటే కుమార్తె అని అర్థం. నాకు వచ్చిన అరబిక్‌లో ఆ పదాన్ని కూడబలుక్కుని చదవగానే చాలా సంతోషం కలిగింది. కవరు విప్పి చూద్దును గదా అందులో పది దినార్ల నోట్లు పది వున్నాయి. మొత్తం వంద దినార్లు. మన ఇండియా కరెన్సీలో దాదాపు ఇరవై రెండువేల రూపాయలు. నెలరోజులుగా ఆ దారిన పోతూ సలాం చెప్పినందుకు ఇంత పెద్ద బహుమతా! ఆయనకు నా పట్లగల అభిమానం చూసి ఆశ్చర్యపోయాను.

తరువాత ఆయన ఎవరో తెలుసుకోవాలనిపించి ఆయన గురించి కొందరిని అడిగాను. వాళ్ళు చిన్నగా నవ్వి "ఆయన బాబా మలాల యాకూబ్. చాలా ధనవంతుడు. ఆయన నీకే కాదు మా అందరికీ కూడా డబ్బు ఇస్తుంటాడు. ఆయన గురించీ, ఆయన దయాగుణం గురించీ చాలామందికి బాగా తెలుసు. దారినపోయే వాళ్ళు కూడా ఆగిపోయి ఆయన దగ్గరకి వచ్చి కూర్చుని సలాం చెప్పి తమ కష్టాన్ని చెప్పుకుంటే ఎంతో కొంత సహాయం చేసి పంపిస్తాడు. కువైట్‌లో ఆయనకు చాలా కంపెనీలు వున్నాయి. అందులోనుండి చాలా ఆదాయం వస్తుంది.

పాపం ఆయనకు ఎవరూ లేరు. అందుకే వచ్చిన డబ్బంతా దానధర్మాలకే వినియోగిస్తుంటాడు బాబా. అందరూ తనవాళ్ళే అనుకుంటాడు. అందరి కష్టం తనదే అని భావిస్తాడు. ఈయన ప్రతిరోజూ సాయంత్రం మన హోటల్‌కి వచ్చి టీ తాగి వెళ్ళడం మన అందరికీ డబ్బులు పంచడం మన అదృష్టం" అని చెప్పారు వాళ్ళు.

అంత మంచి మనిషిని గురించి వినడం, ఈ కాలంలో ఇంకా ఇలాంటివాళ్ళు వుండటం ఆయన్ని ప్రత్యక్షంగా చూసి ఆయన గురించి తెలుసుకోవడం చాలా సంతోషంగా అనిపించింది.

"ఆయనకు ఎవరూ లేరా? ఏమయ్యారు? ఎందుకు ఆయన ఒంటరిగా ఉన్నారు? " ఆయన గురించి ఇంకా తెలుసుకోవాలనే తాపత్రయంతో అడిగాను నేను.

"ఆ బాబా గురించి ఇంతవరకే మాకు తెలుసు. ఇంకా పూర్తి వివరాలు కావాలంటే, ఆయన కథ కావాలంటే సెక్యూరిటీ ఆఫీసరు సన్నీని అడుగు చెబుతాడు. అతడు బాబాతో ఎక్కువగా మాట్లాడుతుంటాడు" అన్నారు వాళ్ళు.

"సరే" అన్నాను నేను.

వారం రోజుల తరువాత గానీ సన్నీ నాకు కనబడలేదు. కనబడగానే మొదట బాబాగురించి చెప్పమని అడిగాను.

"ఓ.. బాబా గురించి చెప్పాలంటే చాలా టైం పడుతుంది. ఆయన జీవితమే ఒక కథ. పాపం 1990 ఇరాక్ యుద్ధంలో బాబా తనవారినందరినీ కోల్పోయాడు. ఇరాక్ సైనికులు బాబా ఇంటిమీద పడి బాబాను బాగా కొట్టి కాళ్ళూ చేతులు కట్టేసారు. భార్యను తన కళ్ళముందే పాడు చేసారు. ఇద్దరు కొడుకుల్ని పట్టుకుని వెళ్ళిపోయారు. వాళ్ళు బ్రతికి వున్నారో చనిపోయారో ఇప్పటికీ తెలియదు. కొన ఊపిరితో బ్రతికి బట్ట కట్టాడు బాబా. భార్య ఇరాక్ సైనికుల చేతిలో చిత్రహింసలు పెట్టబడి, పాడు చేయబడటంతో పిచ్చిదైపోయి కొద్దికాలానికి చనిపోయింది.

తరువాత రోజుల్లో సద్దాం వెళ్ళిపోయాక కువైట్ గవర్నమెంటు బాబాకు చాలా డబ్బును ఇచ్చింది. అందరూ పోయాక ఆస్తులు ఏం చేసుకుంటాడు బాబా. అందుకే అందరిలో తనవారిని చూసుకుంటున్నాడు. ఇలా తనకు వచ్చిన రాబడిలో పేదలకు దానధర్మాలు చేస్తూ కాలం గడిపేస్తున్నాడు. ముఖ్యమైన విషయం ఏంటంటే యుద్ధానికి ముందు బాబా పిల్లికి కూడా బిచ్చం పెట్టేవాడు కాదు. పనివారిని వేధించేవాడట. సరిగా జీతాలు ఇవ్వకుండా వారి కడుపుకి సరైన తిండి పెట్టకుండా బాధపెట్టేవాడంట కూడా. 'అలా అందరినీ బాధించాను కాబట్టే నేను నావారందరినీ కోల్పోయాను. అందరినీ తిట్టి కొట్టాను కాబట్టే ఇరాక్ సైనికులు నన్ను బూటు కాళ్ళతో తన్నారు. ఇష్టమొచ్చినట్లు కొట్టారు. నన్ను కట్టిపడేసి నా కళ్ళముందే నా భార్యను ఇష్టమొచ్చినట్లు అనుభవించారు. నా కొడుకుల్ని కొట్టి బంధించి పట్టుకుని పోయారు. కట్టుకున్న ఇంటిని పాడు చేసి పెట్రోలు పోసి తగలబెట్టారు. ఇంటిలోని వస్తువుల్ని దోచుకునిపోయారు. కళ్ళముందే కట్టుకున్నవన్నీ కూలిపోతుంటే ఇష్టమైనవన్నీ కాలిపోతుంటే ఆనాడే ఏదీ శాశ్వతం కాదు అనే భావం నాలో కలిగింది. కళ్ళముందే నా వాళ్ళందరినీ చిత్రహింసలు పెడుతుంటే అవన్నీ చూసిన నా హృదయం బాధను భరించలేక తల్లడిల్లిపోయింది. ఏ పాపం చేసానో ఇంత ఘోరం చూడాల్సి వచ్చింది. ప్రాణంతో మిగిలితే ఇంకెప్పుడూ ఎవరినీ వేధించకూడదు, ఎవరినీ బాధపెట్టకూడదు అని ఆ క్షణంలో నిర్ణయించుకున్నాను' అని ఆయన తన గురించి అందరికీ చెపుతుంటాడు" నిట్టూర్చాడు సన్నీ.

అందరినీ కోల్పోయాక తన పద్ధతిని మార్చుకుని పరివర్తన కలిగిన బాబా పదిమందికి సహాయం చేస్తూ అందరినీ ఆదుకుంటూ అందరూ నావాళ్ళే అనుకుంటూ జీవిస్తున్నాడు. ఆ అల్లా బాబా యాకూబ్ మలాలకు మంచి ఆరోగ్యాన్నీ మనశ్శాంతిని ఇవ్వాలని కోరుకుంటున్నాను. ఇంతకీ అసలు విషయం చెప్పడం మరిచిపోయాను. గతనెల రంజాన్ మాసంలో కూడా బాబా నోట్లకట్టలు తెచ్చి మా అందరికీ డబ్బులు పంచి పెట్టారు. ఇవి రంజాన్ సందర్భంగా అదనంగా లభించిన పండుగ బహుమతి.

మరి నాకెంతిచ్చారనే కదా మీరడగబోయే ప్రశ్న. ష్.... ఎవరికీ చెప్పకండి దాదాపు ఎనభై దినార్లవరకు ఇచ్చారు ఇది ఎంతో మీ కరెన్సీలో లెక్కవేసుకోండి మరి.

(మరోకథ వచ్చేనెలలో)

Post your comments